

Gilbert Badia (1916-2004)

Tarihçi, gazeteci, Alman tarihi uzmanı. Katalan göçmen bir ailede doğdu. Almanca öğrenimi gördü; öğrenimi sırasında 1936-1938 arasında Almanya'da kaldı ve Nazizmin yükselişine tanık oldu. Fransa'ya dönüşünde Fransız Komünist Partisi'ne üye oldu. Direniş hareketi boyunca Alman işgalci askerleri arasında çalıştı. 1943'te tutuklandıysa da kaçmayı başardı.

1945'te Aragon ve Jean-Richard Bloch tarafından yönetilen *Ce Soir* günlük gazetesinde çalıştı. Bölünmüş iki Almanya ile ilgili serbest yorumları yüzünden 1950'de gazeteden ayrıldı ve eğitim dünyasına katıldı.

1964'te Cezayir'de Alger Üniversitesi Almanca bölümünü kurdu ve 1966'ya kadar yönetti. Fransa'ya dönünce 1968'den 1985'e kadar daha sonra Paris 8 Üniversitesi'ne dönüşecek olan Vincennes Deneysel Üniversite Merkezi'nde çalıştı.

La Pensée dergisi yazı kurulu üyesi olan Badia, Spartakistler, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin üzerine yazdığı kitapların yanı sıra Bertolt Brecht, Anna Seghers, György Lukács gibi yazarlardan çeviriler de yaptı.

Fransız KP üyesi bir grup araştırmacıyla birlikte Marx-Engels mektuplaşmalarının çeviri çalışmasına katıldı. Alman antifaşistlerinin mücadele tarihi üzerine araştırmalar yayınladı.

Marksizm Sözlüğü'nün (Yordam Kitap, 2016) "Lüksemburgculuk" maddesinin yazarıdır.

Eserin Orijinal Adı

Les Spartakistes
1918: l'Allemagne en révolution
(Les Éditions Aden, 2008)

1918 ALMAN DEVRİMİNDE SPARTAKİSTLER

Gilbert Badia

Fransızcadan Çeviren:
Halil Hacıalıoğlu

Yordam Kitap: 382 • 1918 Alman Devriminde **Spartakistler** • Gilbert Badia
ISBN 978-605-172-415-7 • *Çeviri*: Halil Hacıaloğlu • *Redaksiyon*: Cem Erođul
Düzeltilme: Cemre Cemri • *Kapak ve İç Tasarım*: Savaş Çekiç
Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım*: Şubat 2021
© Yordam Kitap, 2018

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cađalođlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamKitap • www.twitter.com/YordamKitap
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 44451)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

1918 ALMAN DEVRİMİNDE
SPARTAKİSTLER

İÇİNDEKİLER

GEREKLİ BİRKAÇ GENEL BİLGİ	9
1 İLK ÇATIRTILAR: YENİLGİ, GREVLER	11
2 KİEL'DEN MÜNİH'E: DEVRİM BAŞLIYOR	29
3 BERLİN AYAKLANIYOR	59
4 SOSYAL DEMOKRASİ VE SPARTAKİZM: KARŞILIKLI GÜÇLERİ	77
5 MUZAFFER DEVRİM	100
6 ARALIK KARŞI DEVRİMİ 1918 KASIM SONU: DEVİRİM Mİ, KARŞI DEVRİM Mİ?	133
7 KANLI HAFTA	173
8 MEZARLIK BARIŞI	213
ÖZET KRONOLOJİ	236
NOTLAR	241

GEREKLİ BİRKAÇ GENEL BİLGİ

Siyasal Gruplaşmalar

Solda

Sosyal Demokrat Parti, 1916-1917'de ikiye bölünüyor.

Çoğunluk (ya da Sosyal Demokrat Parti-SPD), önderleri: Ebert, Scheidemann, Landsberg, Hermann Müller; sağ kanat: David, Südekum, Lensch, Noske.

Bağımsızlar (ya da USPD), önderleri: Haase, Dittmann, Kautsky, Bernstein, Breitscheid; sol kanat: Ledebour, Däumig, Louise Zietz, Eichhorn, (Bavyera'da) Eisner.

Spartakistler, 30 Aralık 1918'e dek USPD üyesi iken o tarihte Komünist Parti'yi oluşturuyorlar, önderleri: Liebknecht, Luxemburg, Mehring, Zetkin, Pieck, Rühle, Eberlein, Meyer, Duncker.

Devrimci Delegeler (*Revolutionäre Obleute*), önderleri: Richard Müller, Barth, Scholze. Devrimden az önce Berlin fabrikalarında oluşan örgütlenme.

(SPD'nin dahil bulunduğu) çoğunluğu oluşturan partiler, 1917'de, birbirlerine düzenli olarak danışma kararı aldı.

Merkezde

Zentrum, Katolik parti, önderi: Erzberger.

Fortschrittliche Partei [İlerici Parti] özellikle orta burjuvazinin temsilcisi, önderleri: von Payer, Haussmann.

National-liberale Partei [Milli Liberal Parti], 1867'de kurulan, ortanın sağında bir parti, önderi: Streseman.

Sağda

Muhafazakârlar. 1919'un önde gelen partisi: *Deutsch-Nationale Partei* [Alman Milli Partisi].

Basın

Liberaler: *Vossische Zeitung* [Voss Gazetesi], Th. Wolf'un yazdığı gazete.

SPD çoğunluğunun merkez organı: *Vorwärts* [İleri].

Bağımsızlar'ın başlıca gazetesi: *Die Leipziger Volkszeitung* [Leipzig Halk Gazetesi]. 9 Kasım'dan itibaren Bağımsızlar'ın merkez organı: *Die Freiheit* [Hürriyet].

Spartakistlerin merkez organı, ancak Kasım 1918'de çıkmaya başladı: *Die Rote Fahne* [Kızıl Bayrak].

Yürütme ve Yasama Erkları

9 Kasım 1918'e kadar

İmparator II. Wilhelm

Hükümeti, bakanlarıyla birlikte şansölye yönetiyor (Son şansölye: Prens Maximilian von Baden).

Yasama meclisi: *Reichstag*.

10 Kasım 1918'den sonra

Hükümet, Halk Komiserleri Kurulu'nu oluşturan bakanların elinde. Teorik olarak, Berlin Konseyleri Yürütme Komitesi'nin (*Vollzugsrat*) kontrolünde; 20 Aralık'tan itibaren bu organın yerini, Kasım ayında bütün ülkede seçilen işçi ve asker konseylerini temsil eden *Zentralrat* aldı.

19 Ocak 1919

Kurucu meclis seçimi.

Ordu

Yardımcısı Ludendorff'la birlikte Başkomutan Hindenburg'un yönetiminde. 26 Ekim 1918'de, Hindenburg'un yerine Groener atanıyor.

İLK ÇATIRTILAR: YENİLGİ, GREVLER

Kasım ayının bir cumartesi günüydü. Yağmur yağmıyordu. Kiel ve Münih, Hannover ve Braunschweig'dan sonra sıra Berlin'e gelmiş, devrim sabah saatlerinde başlamıştı.

Tüm devrimlerin kendi klişeleşmiş simgesel tabloları ve tarihsel sözleri vardır. 1789'da bu, Bastille'in alınmasıydı. Komün'ü düşündüğümüzde Montmartre'da topları ele geçiren kadınları görürüz. 9 Kasım 1918'de Berlin'de ise iki farklı tablo söz konusuydu.

Reichstag'ın bir balkonunda, sosyalist Çoğunluk grubunun üyesi, politikanın ve parlamentonun eski kurtlarından, son imparatorluk hükümetinin ve ilk cumhuriyet hükümetinin bakanı Scheidemann, "Yaşasın Alman Cumhuriyeti!" diye haykırıyordu. İddiasına göre bu yüzden partideki yoldaşlarından birinin, belki, sabahtan bu yana geçici şansölye görevini yürüten ve belirsizlikten duyduğu korku nedeniyle monarşiye karşı tavır almaktan çekindiği için, belki de hâlâ bir tür naiplik hayali gören Ebert'in ağır eleştirilerine maruz kalmıştı.¹

Oradan bir kilometre uzakta ise Hohenzollern ailesinin terk ettiği imparatorluk sarayının balkonunda, Alman militarizmine karşı yürüttüğü cesur mücadele siperlerde ve hatta Almanya dışında çok iyi bilinen, hapisten on beş gün önce çıkmış olan

Spartakist lider Karl Liebknecht, sosyalist cumhuriyeti ilan ediyordu. Yakınındaki bir denizci kızıl bir bayrak sallıyordu, çünkü kızıl bayrak her yerde devrimin simgesi olarak görülüyordu. Balkondaki başka bir kişi Liebknecht'in haykırışını tekrarladı: "Yaşasın Sosyalist Alman Cumhuriyeti!" Ardından şunu ekledi: "Ve ilk cumhurbaşkanı Karl Liebknecht!"

Devrimi bu tabloların temsil ettiğini düşünebiliriz. Simgesel ama anlam yüklü tablolar. Yeni ilan edilen bu cumhuriyetin iki kutbu ve bu devrimin, aşağıda göreceğimiz gibi, bu iki insanda tam olarak ete kemiğe bürünmüş iki potansiyel gelişim çizgisi vardı.

Ama bu rejim değişikliğinin nedeni neydi? Devrim; sefalet ve kanın ya da savaşın Alman halkına dayattığı fedakârlıklar, herkesin bilinçli veya belli belirsiz bir şekilde umduğu, dört yıl süren acıları haklı çıkaracak, meşrulaştıracak ve hiç kuşkusuz telafi edecek bir zafer perspektifiyle dengelenmediği andan itibaren muhtemel hale gelmişti.

Kaybedilen savaş

Bu nedenle, Alman Devrimi'ni açıklamaya Almanya'nın askerî yenilgisinin nedenlerini ortaya koyarak başlamak gerekir.

Sadece temel dönüm noktalarını hatırlatalım. 1918 yazına kadar, başkomutanlık ve muhtemelen halkın büyük çoğunluğu bir askerî zafer umudunu kaybetmemişti. Zaten nasıl iyimser olmayabilirlerdi ki? Aralık 1917'den itibaren doğu cephesinde silahlar susmuştu. Genç Sovyet iktidarına dayatılan Brest-Litovsk barışı, Almanya'ya Ukrayna'nın zenginliklerini; sürülerini, yumurtalarını ve buğdayını garanti ediyordu. Reich'in sınırları Baltık ülkelerini ve Beyaz Rusya'nın (Belarus) bir bölümünü içine alacak şekilde doğuya doğru genişlemişti. Mart

ayında Balkanlar'daki İtilaf Devletleri'nden Romanya silah bırakmıştı. Merkezî imparatorlukların petrol ihtiyaçlarının karşılanması garanti altına alınmıştı.

Hindenburg'un² itibarlı gölgesi altındaki Ludendorff, Alman ordularının kaderini elinde tutuyor ve gücü sürekli artırıyordu. O kadar ki, şansöyeleri göreve getirip görevden aldırabiliyordu. Daha önce Bethmann-Hollweg'i devirmişti ve daha yakın bir zamanda (8 Temmuz 1918), bir dizi tavizler içeren bir barışı kabul etmeyi düşünmekle suçladığı Dışişleri Bakanı von Kühlmann'ı görevden aldirmişti. Ludendorff, sonucu belirlemek için yeterli sayıda tümeni doğu cephesinden batı cephesine kaydırabileceğini umuyordu.

Ancak gerçekte, merkezî imparatorlukların askerî durumu 1914'tekinden daha kötüydü. Sonuna kadar zorlanan denizaltı savaşı, planlayıcılarının belirlediği hedeflere ulaşmamıştı. İtilaf Devletleri etkili önlemler geliştirmişti. 1917 Nisan'ından bu yana, aylık değerlendirmeler torpilleme sayısının azaldığını doğruluyordu. İngiltere diz çökmemişti, kıtlık içinde değildi. Amerika Birleşik Devletleri savaşa girmişti. Birlikleri Fransa'ya çıkmıştı ve takviye güçlerinin seyir temposu hızlanıyordu. Birlikleri taşıyan hiçbir geminin Avrupa'ya ulaşamayacağını söyleyen Alman Denizcilik Bakanı Amiral Capelle'nin kehaneti doğru çıkmamıştı. 1918'de Avrupadaki Amerikan askerlerinin sayısı bir milyona ulaşmıştı. Amerika sayesinde İtilaf Devletleri yeterli yiyecek, asker ve malzemeye sahip olmuştu. Buna karşılık Almanya tecrit edilmiş, kuşatılmıştı; ablukanın etkileri daha ağır biçimde hissediliyordu. Müttefikleri Türkiye ve Bulgaristan umutsuz bir durumdaydı. Bir uluslar topluluğu olan Avusturya-Macaristan'ın durumu Reich'inkinden de kötüydü ve yıkılan binanın çatırtıları Viyana'da, Berlin'dekinden daha güçlü hissediliyordu.

1918 yılının Mart, Nisan ve Mayıs aylarında Ludendorff, Fransa cephesine peş peşe üç taarruz girişiminde bulundu. Üçüncü taarruzda Alman hatları Marne'a kadar ilerledi ama yeterli takviye birliğine sahip olmayan Alman ordusu bu başarısının devamını getiremedi. Ludendorff doğu cephesinde, hem işgal edilen toprakların kontrolünü sağlamak hem de Bolşevizm karşı bir savunma hattı oluşturmak için önemli miktarda birlik bırakmıştı ve batı cephesinde bu askerlerin yokluğunu hissediyordu.

Askerî liderlerin mütareke talebi

Foch'un Temmuz ve Ağustos aylarındaki karşı taarruzları İtilaf Devletleri'nin kaybettikleri toprakları geri kazanmalarını sağladı. 8 Ağustos'ta Müttefikler Montdidier bölgesine yeni bir saldırı düzenledi. Bu sert darbe zorlukla durdurulabildi. Bu, Alman ordusunun *kara günüydü*. Ordu komutanları, Almanya'nın artık bu savaşı askerî olarak kazanamayacağını o gün anladılar. Ayrıntılı olarak bilgilendirilen imparator şu sonuca ulaştı: "Savaş artık sona ermeli. Gücümüzün sınırına ulaştık."

Alman ordusunun generallerinin yenildiklerini bizzat kabul ettikleri ve sivil iktidara barış teklifleri yapmayı önerenlerin onlar olduğu konusunda tarihçi açısından hiçbir kuşkuyla yer yok. Elbette Ağustos ayında Alman orduları düşman topraklarında derinlere dek ilerlemiş durumdaydı hâlâ. Reich'in sınırları hiçbir yerde tehdit altında değildi. Ama Ağustos'tan Ekim'e kadar durum hızla kötüleşecekti.

14 Eylül'de Avusturya-Macaristan, İtilaf Devletleri'ne silah bırakma teklifinde bulundu. Ayın sonunda, Berlin'de görevden çekilmiş olan yaşlı (yetmiş dört yaşındaki) Şansölye Hertling için bir halef bulma pazarlıkları devam ederken, Ludendorff sabırsızlanıyordu. Mütarekeye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Başkomutanlık nezdinde Dışişleri Bakanlığını temsil eden Baron von Lersner Berlin'e şu telgrafi çekti: "General Ludendorff, zaman alabileceği için yeni hükümetin kurulmasını beklemeden barış teklifini [Wilson'a] derhal iletmeniz ricasını ısrarla siz Ekselanslarına iletmemi istedi. Bugün, cephe hâlâ dayanıyor... Ama her an yarılabilir."³

Bu satırlarda bir sarsıntı, hatta delice bir telaş hissediliyordu. Hızlı davranmak gerekiyordu. Alman askerî liderleri, cephe çökmeden çatışmaların sona ermesini istiyorlardı.

Sürpriz mağlubiyet

Bu haberler cephe gerisinde şaşkınlık yaratacaktı. Bırakın kamuoyunu, milletvekillerine ve hatta bakanlara bile gerçek askerî durum hakkında bilgi verilmemişti.

Bavyera hükümet temsilcisi Ritter von Wolf, Şansölye Yardımcısı von Payer'in Berlin'de bulunan çeşitli eyaletlerin delegeleriyle 3 Ekim 1918'de yaptığı görüşmeyi aktarıyor. Delegelere askerî durumu özetledikten sonra von Payer şunları ekliyor: "Üç gün önce yaşadığımız şaşkınlık sizin şu anki şaşkınlığınız kadar büyük oldu. Korkutucu olan şey, işlerin, kendimizi neredeyse savunmasız bir şekilde düşmanımızın eline bırakmak zorunda kaldığımız noktaya kadar gelmesine izin vermiş olmamız. Oysa daha birkaç gün önce cepheyi (askerî olarak) koruyabileceğimiz fikrini savunuyorduk."⁴

Herkes, şu ya da bu ölçüde, resmî bildirilere kanmıştı. İmparatorun kendisi bile daha birkaç ay önce, Mart 1918'de, Prusya'ya bağlamak istediği Kurlandiya için armalar tasarlamıyor muydu, Baltık ormanlarında yabanöküzü avına gitme hayalleri görmüyor muydu?

Eğer politikacılar bile az ya da kötü bilgilendirilmişse askerler ve kitleler ne bilebilirdi ki? Askerlerin elindeki sansür acı-

masızdı. Kamuya açık tüm toplantılar polis tarafından izleniyordu. İletişim aracı olarak radyo henüz yoktu.

Kasım 1918'deki Alman Devrimi'nin şartlarını anlamak için *zaman* faktörünü, gerçeğin ortaya apansız çıkmış olduğunu gözden kaçırmamak gerekir. Ludendorff, Dışişleri Bakanlığı'nı Kühlmann'dan devralan von Hintze'ye ancak 1918 Ağustos ayı ortalarında şunları söylüyordu: "Temmuz ortasında size düşmanı barışa zorlayabileceğimden emin olduğumu söylemiştim. Bundan artık emin değilim." En yüksek düzeydeki bu itirafla mütareke arasında üç aydan az bir süre geçti. Yeni şansöyenin ve bakanlarının askerî durumun ciddiyetini öğrenmesi ile Kiel denizcilerinin ayaklanması arasında geçen süre ise en fazla otuz gündü.

İmparatorun memurları, subayları ve polisleri, kısaca devletin tüm kadroları neredeyse bir gecede tamamen beklenmedik bir durumla yüzleşmek, gerçeği, yani o güne kadar hayal bile etmedikleri toptan bir yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldılar. İlk birkaç gün, hatta kimileri birkaç hafta afallamış, sersemlemiş, ne yapacaklarını bilemez halde kaldılar, ellerinden hiçbir şey gelmedi; bu tamamen yeni durumda, kendilerine bir yön çizmek ve devrimci dalgaya karşı direnmek için sağlam bir dayanak noktası bulamadılar.

Almanya'nın bu Kasım günlerinde verdiği izlenim, iktidar boşluğu ya da yokluğuymdu. Küçük bir Spartakist terzi, ne istediğini bildiği ve kararlılıkla hareket ettiği için, bir avuç insanın desteğiyle, Braunschweig Dükü'nü feragat belgesini imzalamak ve sarayına kızıl bayrak çekilmesini kabul etmek zorunda bırakmıştı. Hiçbir çatışma olmamış ve dük direnmeyi hayal bile etmemişti. Bu sahne farklı biçimlerde Kiel'den Münih'e, Köln'den Berlin'e kadar pek çok yerde tekrarlanacaktı.

Bu durumda, savaş yenilgisi olmasaydı devrimin mümkün olamayacağını söyleyebiliriz. Ama bu imkânı kim kullandı?

Devrimciler kimlerdi? Sayıları çok muydu, Rusya'daki Bolşevikler kadar iyi örgütlenmişler miydi? Birlik miydiler yoksa bölünmüş müydüler ve nihayetinde, ne istiyorlardı?

Sosyal demokrasinin bölünmesi

4 Ağustos 1914'te Alman sosyal demokrasisi askerî ödenekleri onaylayarak tümüyle kutsal ittifak bayrağının arkasında toplanmıştı. Enternasyonal'in kongre kararlarını yok sayan Alman sosyal demokratlar, genel grevden vazgeçmişler ve hükümetlerinin onlara önerdiği savaşı kabul etmişlerdi. Bununla birlikte, parlamento grubunun ödeneklerin onaylanmasından önce yaptığı görüşmeler sırasında on dört milletvekili önerinin reddedilmesi yönünde görüş bildirmişti. Buna rağmen diğerleriyle aynı oyu vermelerinin nedeni parti disiplinine karşı çıkmamaktı. Bu disiplinin en büyük savunucuları her zaman partinin sol kanadı olmuştu.

Bu oybirliği Aralık 1914'te bozuldu. İlk olarak Karl Liebknecht, ödenekler lehinde oy kullanmayı ve Reich'in yürüttüğü savaşı onaylamayı reddetti. Rosa Luxemburg'dan Franz Mehring ve Clara Zetkin'e dek bir avuç militan onun etrafında akıntıya karşı mücadele ediyor, emperyalizmin kötülüklerini başarıyla değilse bile büyük bir tutkuyla teşhir ediyordu. 20 Eylül 1916'dan itibaren *Spartaküs* başlığı altında çıkmaya başlayan bir dizi "politik mektup" yayınladılar.

Liebknecht o sırada hapisteydi. 1 Mayıs 1916'da Berlin'in ortasındaki Potsdam Meydanı'nda "Kahrolsun Savaş!" diye haykırdığı için tutuklanmış, hızla yargılanmış ve dört yıl hapse mahkûm edilmişti.

Ama birkaç aydır, Sosyal Demokrat Parti'nin Ağustos 1914'te sergilediği ortak grup tavrının sonuna gelinmişti. Liebknecht'ten sonra, aynı nedenlerle olmasa da, yavaş yavaş

başka milletvekilleri de askerî ödeneklere karşı oy kullanmayı veya çekimser kalmayı tercih etti.

Bu sol kanat bir azınlıktan ibaret olmasına rağmen 18 Ocak 1917’de partiden atıldı.

Muhafiflerin artık başka seçeneği kalmamıştı. 6 ve 7 Nisan 1917’de Bağımsız Sosyal Demokrat Parti’yi (USPD)⁵ kurmak için Gotha’da toplandılar. Yeni parti homojen değildi; artık “Çoğunluk” sıfatıyla tanımlanan Sosyal Demokrat Parti’nin politikasına muhalefet nedenleri ve bu muhalefetin niteliği yeni parti içinde gruptan gruba, hatta yöneticiden yöneticiye değişiyordu. USPD’nin saflarında merkezci Kautsky, revizyonizmin bayraktarı Eduard Bernstein ve parlamento grubunun eski başkanı Haase’nin yanı sıra Liebknecht, Rosa Luxemburg ve Clara Zetkin de vardı, çünkü Spartakistler tereddütlerine rağmen bu yeni politik oluşumda yer almaya karar vermişlerdi.

Özellikle Bremen’de belirli bir güce sahip olan *Linksradikalen* adlı aşırı sol bir grubun itirazıyla karşılaşan bu tartışmalı karar niye alınmıştı? Rosa Luxemburg’un hapse atılmasından sonra Spartakist hareketin işçiler arasındaki temel direği olan Léo Jogiches, taşradaki Spartakistlere yazdığı bir genelge-mektupta bunu uzun uzun açıklıyordu.⁶

Jogiches aşırı solun propagandasının, bir yasal çerçeveye sahip olmaması durumunda daha güç durumda ve belki de tamamen etkisiz kalacağından korkuyordu. USPD ise tam olarak bu yasal çerçeveyi sunuyordu.

İlk hoşnutsuzluk belirtileri

Haase veya Kautsky’nin ilan edilen kutsal ittifak politikasını uysal bir şekilde kabul etme tutumundan yavaş yavaş uzaklaşmalarının nedeni, politik kanaatlerinin radikal bir şekilde değişmesi değildi. Sadece, kitlelerin artan hoşnutsuzluğuna

duyarlıydılar. Belki de abluka Almanya'yı, Rusya hariç, savaşan diğer ülkelerdekinden daha ağır bir sefalet ve açlıkla karşı karşıya bırakıyordu.

Elimize geçen bir hükümet bildirisinde halk, savaş çabalarını desteklemek için özellikle şunları toplamaya davet ediliyordu: *kadın saçları, sicim parçaları, kauçuk döküntüleri, kiraz çekirdekleri, kayısı çekirdekleri (şeftali çekirdekleri istenmiyor-du), kabak çekirdekleri ve limon çekirdekleri*. Yetkililer buna paralel olarak bir dizi yemek tarifi de dağıtıyordu. Örneğin şalgamın nasıl kullanılacağı anlatılıyordu. "Bulamaca bandırılıp kızartılmış"ından "şalgam hoşafı"na kadar, en ince ayrıntısına dek açıklanmış toplam yirmi üç ayrı yemek tarifi var elimizde.⁷

Taşradaki durum Berlin'dekinden de kötüydü. Mayıs ayında bir sosyalist işçi Erzgebirge'nin bir sanayi bölgesi hakkında, "Burada hayal bile edemediğim bir çaresizlik hüküm sürüyor," diye yazmıştı:

Nüfusun esas olarak sanayiden geçindiği yerlerde kıtlık hüküm sürüyor. On günde bir, çok az ekmek ve bir kilo patates alıyorlar. Bu, günde iki patates eder. İnsanlar açlıktan yavaş yavaş ölüyor. Gerçekten de açlığa bağlanabilecek ölüm vakaları görüldü ve pek çok köyde tifüs görüldüğü bildiriliyor. Kırsal yerleşimler dilenci gruplarıyla dolup taşıyor, ama dilencilere pek bir şey veren olmuyor. Çünkü bu köylerde küçük çiftçilerden başka kimse kalmamış. Bu tür bir sefaleti hayal bile edemezsiniz... Tüm bunların sonu ne olacak?⁸

1918'de bir yetişkinin normal tayını yaklaşık 1300 kaloriye denk düşüyordu; haftada 1900 gram ekmek ve un, 3 kg patates, 80 gram tereyağı, 250 gram et, 189 gram şeker ve yarım yumurta.

Nisan 1917'de ekmek tayınının azaltılacağıın duyurulması, polislin verdiği sayılara göre 149.000 işçinin katıldığı bir grevin başlaması için yeterli olmuştu.

Grevin bastırılması hoşnutsuzluğun azaltılmasından daha kolay olmuştu. Bir yandan Rusya'daki Şubat Devrimi'nin, sosyalistlerin Stockholm'de yapacağı uluslararası konferansın ilanının, çoğunluk partilerinin *Reichstag*'da oyladığı "barış kararı"nın, öte yandan da ilhaksız bir barış talep eden Bağımsız sosyalistlerin propagandasının cesaret verdiği, özellikle gidişatın hoşnut olmayan, subayların büyükmelerine öfkelenen bazı açık deniz gemilerindeki mürettebat, baş başa vererek gizli bir örgütlenmenin çekirdeğini oluşturdu. Bazı itaatsizlik olayları yetkililerin alarma geçmesine neden oldu. Muhbirler sayesinde bu durum açığa çıkarıldı ve hızlıca komplo olarak damgalandı. Beş denizci ölüme mahkûm oldu; aralarından ikisi, Köbis ve Reichpietsch, Eylül 1917'de Köln'de idam edildi.

Rus Devrimi'nin etkisi

Rusya'daki Ekim Devrimi, Almanya'da savaşta hiçbir ülkede olmadığı kadar yankı uyandırdı. Doğu cephesinde askerler arasında subayların engel olamadığı bir yaklaşma gözlenmişti.⁹ 18 ve 25 Kasım 1917'de, Rusya'daki olaylar ve USPD tarafından düzenlenen toplantıların yasaklandığı duyulduktan sonra, özellikle Berlin'de büyük gösteriler düzenlendi. İşte emniyet müdürünün raporundan bir alıntı:

Kışkırtıcılar [...] taş ve asfalt parçaları fırlatarak polis barikatlarını yarmaya çalışıyor, hatta hakaret ettikleri polisler baston ve şemsiyelerle saldırıyorlardı; aceleyle Alexanderplatz'tan gelen Başkomiser Hetschko, bu durumda kalabalıktan en az üç kez dağılmasını istedi ve polisler silah kullanma emri verdi. Göstericiler kortejin önüne çok sayıda çocuk yerleştirme becerisini gösterdiği ve bu çocukların arkasında yalnızca kadınlar yürüdüğü için bu emrin uygulanması son ana kadar geciktirildi. Silah kullanma izni verildikten sonra çok sayıda gösterici kılıç darbesiyle yaralandı. Kalabalığın çok geçmeden ara sokaklara

dağılmasıyla birlikte meydan (Neue Markt Meydanı) kısa süre içinde boşaldı ve düzen yeniden sağlandı.¹⁰

Birkaç gün sonra yayınlanan ve “Karar Saati” adını taşıyan bir çağrıda, Spartakistler proleterleri Rus örneğini izlemeye davet ediyor ve onlara yolu gösteriyordu:

Sadece kitlelerin mücadelesiyle, kitlelerin ayaklanmasıyla, tüm ekonomik makineyi ve savaş endüstrisinin tamamını durduran kitle grevleriyle, sadece devrimle, Almanya’da bir halk cumhuriyeti kurarak halkların katledilmesine son verebilir ve genel bir barışa ulaşabiliriz.¹¹

Boşa çıkan barış umudu

1917 sonunda doğu cephesindeki mütareke ilanı büyük bir umut yarattı. Barış gelmişti. En azından bir cephede silahlar susmuştu. Bu örneği başkaları izleyecek miydi? Büyük katliam son bulacak mıydı?

Barış görüşmeleri, Alman hükümetinin hiçbir şekilde “uzlaşmaya dayalı bir barış” istemediğini, tam tersine Rusya’ya, kendisine büyük miktarda toprak kazandıracak bir antlaşma dayatmak istediğini kısa sürede herkesin görmesini sağladı. Bu durumu protesto eden Avusturyalı işçiler, 14 Ocak 1918’de Viyana’da “ilhaksız ve tazminatsız bir barış” ve daha fazla yiyecek talebiyle greve çıktılar. Hükümet, Avusturya’nın başkentinde oluşturulan işçi konseyi ile görüşmek zorunda kaldı. Berlin’de UPSD, halkı kamu yetkililerine duygularını göstermek için eyleme geçmeye davet etti. Spartakistler ise daha kesin bir şekilde halkı greve çağırıldı: “Avusturyalı ve Macar kardeşlerimizin başladığı işi bitirmek bize düşüyor! Barış sorunu konusundaki kararı Alman proletaryası verecek.”¹²

Bu grevi kararlaştıran, düzenleyen ve yürüten yarı gizli bir örgüttü: eylemin içinde ortaya çıkan ve doğrudan hiç-

bir partiye bağılı olmayan Berlin Fabrika Devrimci Delegatesi (*Revolutionäre Obleute*).

Revolutionäre Obleute

Bu topluluk Berlin'deki metal işçileri arasında doğdu ve gelişti. Savaşın ikinci yılında, sendika yönetiminin kutsal ittifak politikasından rahatsız olan bir avuç militan tarafından kurulmuştu. Örgüt önce torna işçileri sendikasında etkili oldu ama çok geçmeden çok sayıda kalifiye işçiyi bünyesine kattı. 1916'dan itibaren Berlin bölgesindeki tüm silah fabrikalarına yayıldı; önce büyük işletmelerde kök salan örgüt yavaş yavaş yayıldı ve taşradaki fabrikalarla bile bağlantılar kuruldu.

Örgütü oluşturan delegates oldukça büyük bir etkiye sahipti; işçi yoldaşları onlara gerçekten güven duyuyordu ve örgütleri bu sayede geniş bir hareket imkânına kavuştu. Sloganlarına uyuluyordu. Buna karşılık, fabrikalardaki iklimin uygun olmadığını hissettiklerinde grev çağrısında bulunmakta temkinli davranıyorlardı.

Politik açıdan, Fabrika Devrimci Delegatesi'nin çoğunluğu Bağımsız sosyalistlerin sol kanadında yer alıyordu. Aralarından birkaçı da Spartakistti. Ancak örgüt, hem Bağımsız sosyalistlere hem de Spartakistlere karşı görece bir bağımsızlığı sonuna kadar korudu. Bağımsız sosyalistler ve Spartakistler bütün çabalarına rağmen Berlin'deki fabrika işçileri üzerinde Devrimci Delegatesi kadar etkili olmadılar.¹³

Ocak 1918 grevi

28 Ocak 1918'de, Berlin'de yaklaşık 400.000 işçi iş bıraktı. Fabrikalarda, bir grev merkez komitesi oluşturacak delegates seçildi. Bu komite kesin talepler belirledi: ilhaksız barış, daha fazla yiyecek, kamusal hakların ve özgürlüklerin yeniden tesisi

ve siyasi tutukluların serbest bırakılması. Hareketi yönetmesi için on bir üyeli bir eylem komitesi görevlendirildi. Bu komiteye üç USPD lideri (Haase, Dittmann, Ledebour) ve üç Çoğunluk yöneticisi (Ebert, Scheidemann, Braun) katıldı. Ebert daha sonra şu açıklamayı yapacaktı: “Hareketin yönetimine, grevi hızla sona erdirmeye ve Almanya’ya herhangi bir zarar vermesini engelleme kararlılığıyla katıldım.”¹⁴

Çoğunluk grubu, 28 Ocak ve 1 Şubat arasında bir milyona yakın kişiyi harekete geçiren, tüm savaş döneminin bu en önemli hareketini boğmayı başardı. Yetkililerle görüşme çabalarına baskı önlemleri eşlik etti. Şubat ayının ilk günlerinde grev sona ermişti. Askerî makamlar Devrimci Delegeler’in askere çağrılan lideri Richard Müller’in özel görevlendirme emrini iptal etti.

Görüşmelerin yeniden başladığı Brest-Litovsk’ta, Alman müzakereciler toprak taleplerini kabul ettirdiler. Barış antlaşması 3 Mart’ta imzalandı.

Brest-Litovsk Antlaşması onay için *Reichstag*’a sunulduğunda, yalnızca Bağımsızlar aleyhte oy kullandı. Çoğunluk grubu çekimser kaldı. 400.000 km² Rus toprağının ilhakı veya işgalinden pek rahatsız olmamışlar, ancak ordunun bu hedefe ulaşmak için kullandığı sert yöntemleri onaylamamışlardı. Geleceğin Dışişleri Bakanı sosyal demokrat milletvekili David, ilhaksız bir barışın sağlayacağı yararı General Hoffman’a onun anlayacağı biçimde anlatmaya çalışıyordu:

[...] bu durumda Rusya, bu barıştan gerçekten hoşnut kalırsa devasa kaynaklarıyla elimizin altında olacak. Sahip olduğunuz insan gücü ve teknik olanaklarla oraya gidip ihtiyacımız olan şeyleri arayabiliriz. Rusya ve Sibiryaya yoluyla Pasifik Okyanusu’na ulaşabilir ve İran’ın üzerinden Basra Körfezi’ne ilerleyebiliriz. Oradan, İngiliz mevzilerine saldırılabilir... Orta Avrupa ve Pasifik ve Hint Okyanusu’na kadar Rusya, işte dün-

ya ölçeğinde bir ekonomik bölge! İşte ulaşılabilecek bir savaş hedefi!¹⁵

Almanya ve Bolşevizm

Almanya'daki çeşitli siyasal akımların Bolşevik Devrimi'ne yaklaşımları oldukça açıklayıcıdır. Sağın tamamı, Bolşevizmin "bulaşma" ve yayılma ihtimalinden endişelenmekteydi ve gitgi-
de daha fazla endişelenecekti.

Çoğunluk sosyal demokratları, tarihçi E. Matthias'ın belirttiği gibi, Bolşevizmi "bir yeni çarlık" olarak görerek, onun için "Asyalı", "gerici" ve "emperyalist" gibi her türlü uygun sıfatı kullanmakta gecikmedi.¹⁶ 28 Ekim 1918'de, bakanlar kurulunda Scheidemann, Bolşevizme karşı her türlü sempatiyi yok etme amacıyla, Alman basınında Sovyet Rusya'daki feci durumu çarpıcı bir şekilde anlatmaları için oraya becerikli gazeteciler göndermeyi önerdi.¹⁷ Dışişleri Bakanı da Bolşevizm karşıtı propagandanın özellikle *Sosyal Demokrat Parti ve parti basını aracılığıyla* yapılmasını önererek onu destekledi. Bağımsızlar'ın düşünceleri daha dengeliydi ve diğer grup kadar oybirliğiyle düşmanca davranmadı. Bununla birlikte, özellikle Kautsky, Ağustos 1918'de Viyana'da yayınladığı bir broşürde,¹⁸ proletarya diktatörlüğüne karşı demokrasi kavramını çıkararak Bolşevik deneyimine ağır bir şekilde saldırdı. Özellikle Almanya'da Bolşeviklerin örneğini izlemeyi öneren Alman devrimcilerini suçluyordu, çünkü ona göre, *bir avuç sekter fanatiğin dışında, Alman proletaryasının tamamı, tüm dünya proletaryası gibi evrensel demokrasi ilkesine bağlıydı.*¹⁹

Aralarından bazılarının, özellikle de Rosa Luxemburg'un Bolşeviklerin taktikleri ile ilgili çekinceleri ne olursa olsun, yalnızca Spartakistler Rus Devrimi'ni popülerleştirmeye çalışıyor ve Almanya'da Sovyetler örneğini izlemeyi savunuyorlardı.²⁰

İşçi kitlelerinin Sovyet deneyimine karşı, siyasal yöneticilerinin çoğuna göre daha az önyargısı var gibi görünüyordu. Öyle olmasaydı, imparatorluğun son haftalarında ve devrimin ilk günlerinde her yerde, fabrikalarda ve askerî birliklerde, Rusların, Sovyetlerin örneğini izleyerek, işçi ve asker konseylerinin, *Räte*'lerin kurulması fikrinin Almanya'da yayılabilmiş olması açıklanamazdı. Konseylerin rolünün Sovyetlerinkinden farklı olacağı doğrudur. Ancak, A. Rosenberg'in Kasım Devrimi'nin ilk günlerinde yazdıklarında haklı olduğu da teslim edilmelidir:

İsyancı askerler ve denizciler, dışarıdan bakıldığında Rus Devrimi'nin modelini takip ediyorlardı: Subaylarını ve imparatoru kovarak, işçi ve asker konseylerinin tüm iktidarın sahibi olduğunu ilan ederek biraz Bolşevizm yapıyorlardı.²¹

Ama acele etmeyelim. Bu, Rus örneğinin etkisinden mi, yoksa katlanılmaz sefaletten mi kaynaklanıyordu? 1918 yazının sonunda, kamu makamları hemen her yerde moralin düşmekte olduğunun farkındaydı. Ludendorff'un kendisi bile, "itaatsizlik, görevi bırakma... vakalarının artışında, ordunun disiplini ve savaşma yeteneği açısından büyük bir tehlike" görüyordu.²² Eylül ayında İçişleri Bakanı şu sonuca ulaşıyordu: "Cephe gerisindeki hava çok olumsuz ve bir güvenlik supabı düşünmemiz gerekiyor."²³

Çoğunluk sosyalistleri hükümette

Bu "supap", savaşın son aylarında yavaş yavaş biçimlenen ve Çoğunluk sosyalistlerinin coşkulu bir şekilde destekleyecekleri, rejimin parlamenterleşmesi oldu. 26 Ekim'de, doğrudan dış baskı altında (ABD Başkanı Wilson yalnızca demokratikleştirilmiş bir Almanya ile görüşmekte ısrar ediyordu) şansölyenin bundan böyle parlamentoya karşı sorumlu olacağına, imparatorun *Reichstag*'ın onayı olmadan savaş ilan edemeyeceğine ve

bir bakanın imzası olmadan subay ataması yapamayacağına karar verildi.

Ekim başından itibaren iki Çoğunluk sosyalisti bakandı. Bu katılım, en katı muhafazakârların bir bölümü tarafından talep edilmişti. Bu, ani bir fikir değişikliğine değil, bir hesaba dayanıyordu. Savaş kaybedilmiş, olan olmuştu, sonuçlarını kim temizleyecek, yenilginin acı şurubunu sonuna kadar kim içecekti?

Ludendorff, 1 Ekim 1918'de, çevresindeki subaylara şu açıklamayı yaptı:

Majestelerine, yönetim görevlerine, şu anki durumun başlıca sorumlusu olan çevreleri ortak etmesini arz ettim. [Ludendorff, kendi sorumluluğundan hiç söz etmemeyi tercih ediyordu.] Bu baylar şimdi bakanlıklara yerleşecek. Yapılması gereken barış antlaşmasını onlar yapacak. Şimdi yapmaları gereken tek şey, bizim için hazırlamayı çok iyi becerdikleri bu yemeği kendileri yemek.²⁴

Prens Maximilian von Baden de anılarında, başkomutanlığın, halkı yenilgi ihtimaline hazırlamaları ve Almanya için daha hafif koşullar elde etme amacıyla İtilaf Devletleri'ndeki sosyalistler nezdinde girişimlerde bulunmaları için, hükümette sosyalistlerin de yer almasını istediğini belirtiyordu. Söz konusu olan, askerî liderlerin saygınlığını korumak için, bütün sorumluluğu "bu sivillere" yüklemektir.

16 Ekim'de, başkomutanlık basına, "barış talebinin askerlerden geldiği izleniminin ne pahasına olursa olsun engellenmesi" emrini verdi. Bu girişimde bulunmayı, şansölye ve hükümet üstlenmişti.²⁵ 23 Ekim'de aynı yönde yeni talimatlar geldi. 25'inde, Hindenburg, şansölyeye gönderdiği ve düşmana derhal barış teklifi yapılmasını istediği yönündeki söylentileri yaladığı bir telgrafi kamuoyuna açıklama yüzüzlüğünü gösterdi. Oysa böylesine bir talepte bulunduğu kesinlikle doğrudur.

Ludendorff'un halefi General Groener şu açıklamayı yapıyordu:

Orduyu ve başkomutanlığı bu talihsiz görüşmelerin olabildiğince uzağında tutmak beni sadece memnun edebilirdi. [...] Askerî liderler, bilinçli olarak, şu görüş açısını benimsediler: mütarekenin ve sonraki görüşmelerin sorumluluğunu üstlenmemek. Hukuki açıdan bakıldığında bunu yapmaya hakları olduğunu söylemek zor. Ama benim ve benimle birlikte davrananlar için önemli olan, gelecekte ordunun lekesiz kalması ve Genelkurmayın mütarekenin yükünü taşımak zorunda kalmamasıydı.²⁶

Bir sürat koşusu

Göründüğü kadarıyla, 1918 Ekim'inde Almanya'da bir sürat koşusu başlamıştı. Çoğunluk sosyalistleri, halkın hoşnutsuzluğunun büyüklüğünü kuşkusuz hissediyor, kaos çıkma ihtimalini görüyor ve İçişleri Bakanı'nın sözleriyle ifade edersek, bir güvenlik supabını devreye sokarak muhtemel bir kaosu önüne geçmeye çalışıyorlardı.

Ekim ayının ilk günlerinde kurulan ve yalnızca beş hafta süren Maximilian von Baden hükümetine katılmalarının ve demokratik reformlar istemelerinin, ardından da hızlı bir mütareke için harcadıkları çabaların anlamı buydu. Tekrar tekrar yaptıkları sükûnet ve düzeni koruma çağrılarının, kitleleri ısrarlı bir şekilde eylemlerini "düşüncesizce hareketlerle" kaosa dönüştürmemeye davet etmelerinin arkasında da aynı şey yatıyordu.

Ancak sonunda devrimin süratine yetişemediler. Neden mi? Çünkü genel hoşnutsuzluğu yatıştırabilecek önlemler alabilmek için ılımlı ortaklarının desteğini yeterince hızlı bir şekilde alamamışlar veya almayı becerememişlerdi. Halk kitleleriyle bağlantıları daha zayıf olan bu ılımlı kesimler, halkın ruh halini o kadar iyi kavrayamıyorlardı. Her taviz, her küçük reform giri-

şimi, kamusal özgürlüklerin yeniden tesisine yönelik her adım sürekli olarak sorgulanıyordu. Sansürün biraz hafifletilmesi, Prusya'da genel oy hakkının kabul edilmesi veya sivil makamların savaş sırasında askerî yetkililere bırakılan yetkileri geri alması uzun tartışmalar gerektiriyor ve her an yeniden sorgulanıyordu. Çoğunluk sosyalistleri, bir taraftan reform için ısrar ederken diğer taraftan sabırsızları zapt etmeye çalışıyordu.

En büyük sabırsızlık savaş ve barış sorunları ile ilgiliydi. Kasım başında denizcilerin ayaklanmasının nedeni, donanmanın son bir kez açık denize çıkmasına itirazlarıydı. Rathenau'nun,²⁷ özellikle *Vossische Zeitung*'daki bir makalesinde savunduğu "savaş için son bir kitlesel gayret" fikrinin benimsenmesinden korkuluyordu. Oysa halk barışın çok yakın olduğunu, dört yıl süren bu korkunç katliamın sonunun görüldüğünü, elle tutulabilecek kadar yakın olduğunu hissediyordu.

Denizcilerin ve ardından askerlerin eyleminin amacı, her şeyden önce, sonuna dek gitme yanlılarına karşı koymaktı. Hiçbir yerde rejim ve kurumlar sorunu tartışılmıyordu. Bu isyancılar, çoğunlukla devrimci değildi. Alman hükümdarları süpürülüp atıldıysa, bunun nedeni savaştan sorumlu tutulmaları ve özellikle de iktidarda kalırlarsa barışın imkânsız hale gelmese bile gecikeceğinin düşünülmesiydi.

Ama her ayaklanmanın kendi iç mantığı vardır. Kiel'deki isyancılar donanmanın denize çıkmasına itiraz etmekle subaylarına karşı ayaklanmış oldular. Bu noktadan itibaren, sadece iki seçenek vardı: Ya sonunda eski düzen yeniden kurulacaktı, ki bu birkaç ay önce Köbis ve Reichpietsch'in başına geldiği gibi kurşuna dizilebilecekleri anlamına geliyordu ya da devam etmek ve eski düzeni ortadan kaldırmak gerekiyordu. Ayaklanan denizciler için devrim, kendini, gerekli bir ileriye doğru kaçış olarak dayatıyordu. Başarılı oldular çünkü karşılarında örgütlü bir iktidar kalmamıştı.

KİEL'DEN MÜNİH'E: DEVİRİM BAŞLIYOR

1918 Kasım Devrimi, sürpriz bir hareketti. Bu devrimi isteyen ve hazırlamak için en fazla çaba harcayan Alman sosyalistleri bile, devrimin daha iki ay öncesinde, patlamanın bu kadar yakın olduğuna inanmıyordu. Ağustos'ta, Spartakistlerin bildirileri, işçilerin ve özellikle de "halkların kanında debelenen"²⁸ Alman askerlerinin edilginliğine karşı acı ifadelerle doluydu. Eylül ayında bile, Lenin'e yazan bir Spartakist yönetici önemli bir şey öngörmüyordu:

"Enternasyonal" grubundaki (Spartaküs Grubu) arkadaşlarım adına, sizi en içten şekilde selamlıyor ve en kısa sürede iyileşmenizi samimiyetle diliyorum. [Lenin 30 Ağustos 1918'de bir suikast girişiminde yaralanmıştı.] Alman işçi kitleleri, yavaş yavaş, Rusya'daki Ekim Devrimi hakkında bilgi sahibi oluyor ve onu doğru bir şekilde takdir ediyorlar. Devrimi daha iyi bir şekilde anladıkları için pek çok yerde size karşı büyük bir sempati duyduklarını görüyoruz; Almanya'da bile, sosyalist işçi devriminin simgesi haline geldiniz.²⁹

Siz de bizim gibi, aynı sabırsızlıkla Almanya'daki devrimci hareketlerin belirtilerini beklemek zorunda kaldınız ve hâlâ bekliyorsunuz. Ne mutlu ki, tüm arkadaşlarım net bir şekilde daha iyimserler. Maalesef, ne bugün ne de yakın bir gelecek için, büyük çaplı eylemlerden henüz bahsedemiyoruz. Ama bu kış için daha önemli planlarımız var ve buradaki genel durum

işimizi kolaylaştırıyor. Ordudaki direnişlerin sayısı artıyor ve oldukça yavaş olmakla birlikte, işçi sınıfında eski parlamenter veya sadece sözlü muhalefet (Bağımsızlar'ı hedef alan dolaylı bir eleştiri) yöntemlerinin zamanını doldurduğu fikri geliyor. Rusya'daki olaylar kimsenin görmezden gelemeceği çok öğretici bir örnek oluşturuyor.

Arkadaşlarımın çoğu zorunlu çalışma kampında ya da hapiste³⁰ olduğu ve Mehring yoldaş Harz'da dinlendiği için, bu mektubu tek başıma imzalıyorum. Bu vesileyle hızla iyileşmeniz konusundaki dileğimi tekrarlamak istiyorum.

Komünist selamlarımla,

Ernst Meyer.³¹

Ekim 1918: ilk çatırtılar

Bir ay sonra her şey değişmişti. Çoğunluk sosyal demokratlarının hükümete girmesi (Reich seviyesinde sosyal demokratlar ilk kez bakan oluyordu) ve Wilson'a iletilen mütareke önerileri, yeni gelişmelerin kapısını açtı. Politik hayat canlandı, olaylar hızlandı. "Burjuva toplum"un değilse bile monarşik yapının ilk çatırtılarını herkes fark ediyordu. Yönetim Komitesi'nin Ekim'in ilk haftasının sonunda yayınladığı çağrıda, Bağımsızlar'ın yöneticileri, kararlı bir şekilde Çoğunluk'un politikasını suçluyordu.³²

Sosyal Demokrat Parti'nin [Çoğunluk], Scheidemann ve Ebert'in, David ve Lensch'in [partinin sağ kanadının iki etkili üyesi] politikası, yönetici sınıfların politikasıyla aynı şekilde tam bir başarısızlığa uğradı. Emperyalistlerin savaşta talihleri yaver gittiği sürece, Sosyal Demokrat Parti, tüm kapitalist hükümetlerin savaş yanlısı politikalarını desteklemesine ve savaş ödenekleri lehine oy kullanmasına karşın, ya da daha doğrusu, bu destek ve lehte oy nedeniyle, tamamen güçsüz kaldı, en ufak bir etki yaratamadı. Bu uzun savaş ayları boyunca, barış ve öz-